

EMLÉKEZTETŐ

ORAVECZ IMRE

a nyár elszállt, a hegyről leballag a pásztor és hazaindul

sípjá
tele
nyállal, sárral

a fülben egy húr zeng, a hallójáratokban moha kéklik

bársony,
rajta csukló hever,
karkötők nyomát látni
vízszintesen,
barázdák,
elmosódások

egy varrat,
a zúzódás peremén fodor,
habok, buborékok,
műanyagok

a rét
jobb felől áthaladások és eltérések

egy forró nyak
egy törzs,
csupasz vállak
csöpög róluk a verejték

egy tenyér vonala
vérzik

a palackban házak állnak
füstös gerendázat
percegést hallani
rág a szú —

egy kör

egy négyzet

távolodások

határolások

egy bábu
átszűrve tűvel
a lyukból
fűrészpor

pe-
re-
g

végzetes játékok

egy óra belseje
kékklő mák
ablakok

mély alagútban vonat
rohan
halak vonulnak

virágok a vizeken

lecsukott szemhéj alatt
képek

W. S.-nak

hullám tódul a partra, átnedvesednek
a rétegek

aztán a lyukakból
visszaszivárog
a fehérség, a robaj, a nyálka

súrlódva
egy szemcse mozog előre

megmaradt
emlékeztetőül
az érzékek számára

néha elmegy innen a halál előtt

elmúlnak az esték,
a tintába aranyat csöppentesz
reménytelen,
hideg érkezik

márvány

a homályban az ember
egy percet elidőz

minden nehéz, törékeny,

már nem lehet messzire jutni véle, folyton
visszahull

drót, kapocs, szög rejtezik

hengerek, vázak, szerkezetek
diadala

felületek,
gondosan kivágva, elhelyezve a térben

csavarok, durva
lerakódás

bádogok
vonala

feléd fordul az árnyék, suttogva
szólítanak

meleg lehelet a testek között
végre utat tört
magának

ÓRAK

A tavat csónak szeli át

Egy ember a kövekre ült
Összepréselt levelek
hevernek előtte

Most egyenként szétfeszégeti őket

IDŐ

vert az óra, a számlapon egy kordé haladt, kerekek nyikorogtak,
üres volt a bak —

FÖLD

Az üregbe halott költözött, s most összeszorított fogakkal tűri
a férgek rohamát.